

— Ezredes úr! Közelesen csatába állunk, az ellenség nincs messze. Ne lövessen agyon ennyi huszárt, szükség lesz rájuk. Én jelentkezem, mint bujto-
gató. Én vettem rá társaimat, hogy kardjaikat leoldják. Kérem büntetésemet.

— Lépj közelebb! Hogy hívnak? Tudod-e már a nevedet?

— Csáki Mihály közhuszár vagyok.

— Igen. Miért vártál eddig? Te is olyan gyáva lennél, mint az a féreg?

— Ne mondjon gyávának, ezredes úr! Nem vagyok az! — mondta igen keményen Csáki.

— Meglátjuk!

Bánfy intett a puskásoknak, s azok felállították a térdelőket, majd vissza-
vezették őket a sorba. Ő maradt kint egyedül.

Bánfy kicsit táncolt még előtte a fehér lovon, majd karját előre nyújtva,
mutatóujjával a huszárt célozva hidegvérrel ennyit mondott:

— Főbe lőni!

Csáki Mihály nem engedte magához a papot. Egyetlen kívánsága volt,
hogy lovától elbúcsúzhassék.

— Fecském! — mondta neki, miközben megcsókolta homlokán a csillagot.
— Isten veled!

— Mást nem kívánsz? Ideengedjünk még valakit? — kérdezték.

— Nem — mondta száraz hangon. — Emberekkel már nincs dolgom.

Letérdelt a puskák elé. Kendőt akartak kötni a szemére, de nem engedte.

— Hagyjátok! Nem félek már. Magyar halál ez, nem félek tőle. A sze-
mébe akarok nézni.

S nézett, nézett a század felé, de túl a huszárokon. Ezek mindaddig látták
egyre növekvő két nagy szemét, amíg a lőporfüst el nem takarta előlük.

